

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **BONVER WIN, a.s.**
sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1
zastoupen JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2023, č.j. 27688/2023-900000-311, sp. zn. 1516-3/2019-630000-12,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 4.8.2023, č.j. 27688/2023-900000-311, sp. zn. 1516-3/2019-630000-12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M., advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2023, č.j. 27688/2023-900000-311, sp. zn. 1516-3/2019-630000-12, kterým žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí Celního úřadu pro kraj Vysočina (dále jen „celní úřad“) ze dne 7.10.2021, č.j. 113289-7/2021-630000-12, tak, že výrok I. rozhodnutí celního úřadu o vině se nahrazuje textem:

„Celní úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „celní úřad“), jako věcně a místně příslušný správní orgán k provádění řízení o přestupcích podle ust. § 1 odst. 2, ust. § 6 odst. 1 písm. j), odst. 2 a ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 129 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, podle ust. § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), rozhodl ve smyslu ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve společném správním řízení vedeném pod sp. zn. 1516-3/2019-630000-12 v souladu s ust. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 67, § 68, § 69 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že právnická osoba: BONVER WIN, a.s., IČ: 25899651, se sídlem Cholevova 1530/1, Hrabůvka, 700 30 Ostrava-Jih (dále jen „obviněný“), je vinen tím, že jako provozovatel hazardní hry ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, který provozuje technickou hru ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. e) a živou hru ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. f) téhož zákona, se dopustil přestupků v provozovně označené jako „CASINO BONVER CLUB“ na adrese Čížov 51, 586 01 Čížov (dále jen „provozovna“), a to v souběhu přestupku:

- 1) *podle ust. § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jehož se dopustil tím, že v době kontroly dne 2. 10. 2018 v rozporu s podmínkou stanovenou v článku IV. odst. 15 rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-22994/2018/34-24 ze dne 5. 6. 2018 (dále jen „Základní povolení živé hry“), nezajistil, aby byla účastníkům živé hry v provozovně vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných hracích stolech „BONVER KOLO ŠTĚSTÍ“ výrobní číslo: BNV2012-KS, BNV2013-KS, BNV2014-KS, BNV2015-KS, BNV2016-KS, uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen (dále jen „povolené stoly živé hry“);*
- 2) *podle ust. § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se obviněný dopustil tím způsobem, že nezajistil, aby byly v provozovně dne 2. 10. 2018 v době kontroly na viditelném místě v herním prostoru umístěny herní plány k provozovaným hrám, které celní úřad při kontrole označil evidenčními čísly 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 29, 30, 31, 32, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41 a 42, čímž došlo k porušení ust. § 66 odst. 1 písm. f) zákona o hazardních hrách;*
- 3) *podle ust. § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se obviněný dopustil tím způsobem, že nezajistil, aby byly v provozovně dne 2. 10. 2018 v době kontroly na viditelném místě v herním prostoru umístěny částky nejvyšší sázky, nejvyšší výhry a nejvyšší hodinové prohry, kdy to povaha provozovaných hazardních her umožňovala, čímž došlo k porušení ust. § 66 odst. 1 písm. g) zákona o hazardních hrách, neboť provozovna obsahovala vhodné prostory a herní plány obsahující požadované informace;*

- 4) *podle ust. § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se obviněný dopustil tím způsobem, že nezajistil, aby byl v provozovně dne 2. 10. 2018 v době kontroly na viditelném místě v herním prostoru umístěn ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hře, jelikož dva umístěné ukazatele času nebyly s ohledem na velikost a členění herního prostoru postačující (viditelné z každé herní pozice), čímž došlo k porušení ust. § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách.*“

Výrok II. rozhodnutí celního úřadu o trestu pak žalovaný nahradil textem:

„Obviněný tak svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupků v rozsahu a způsobem výše uvedeným, a proto celní úřad, veden absorpční zásadou v souladu s ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, za přestupek nejprísněji trestný [tj. za přestupek dle ust. § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách], ukládá podle ust. § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách, ve spojení s ust. § 46 téhož zákona úhrnný správní trest pokuty ve výši 200.000 Kč (slovy: dvě stě tisíc korun českých).“

Výrok IV. rozhodnutí celního úřadu o splatnosti pokuty a nákladech řízení pak žalovaný nahradil textem:

„Podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou shora uvedená pokuta a náklady řízení v celkové výši 201.000 Kč (slovy: dvě stě jeden tisíc korun českých) splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, to na účet celního úřadu vedený u České národní banky, pobočka Brno, Rooseveltova 18, 601 10 Brno, číslo účtu 4837-17725681/0710, pod variabilním symbolem č. 25899651, příkazem k úhradě nebo poštovní poukázkou anebo na pokladním místě celního úřadu.“

2. Ve zbytku (výrok III. rozhodnutí celního úřadu) žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí celního podle § 90 odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), potvrdil.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Žalobce namítá nezákonnost, nepřezkoumatelnost a překvapivost napadeného rozhodnutí. Žalovaný změnil rozhodnutí celního úřadu tak, že z výroku rozhodnutí vypustil část, v níž mu celní úřad vytýkal, že v době kontroly nezajistil, aby byl v kasinu vždy k dispozici stejnopis nebo úředně ověřená kopie stejnopisu účinného povolení k umístění kasina, aby tak mohl na vyžádání toto povolení bezodkladně předložit místně příslušnému celnímu úřadu. Žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nerozhodl, zda se řízení o tomto přestupku žalobce zastavuje, nebo zda jej vrací celnímu úřadu k dalšímu projednání.
4. Po vydání napadeného rozhodnutí se celní úřad pokusil nesprávný postup žalovaného napravit a vydal usnesení, kterým rozhodl o vyloučení výše uvedeného přestupku ze společného řízení a informoval žalobce, že o přestupku nadále povede samostatné řízení. Tento postup žalobce napadl odvoláním a dne 2.10.2023 obdržel rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2023, č.j. 27688-3/2023-900000-311, sp. zn. 1516-3/2019-630000-12, ve kterém žalovaný uvádí, že „...se napadené rozhodnutí v části výroku I., bodu 2) zrušuje a řízení se v rozsahu tohoto zrušení zastavuje.“ Žalovaný se tak snažil napravit své původní pochybení, nicméně nezákonným a matoucím způsobem.
5. Podle žalobce měl žalovaný rozhodnutí celního úřadu zrušit a vrátit mu věc zpět k dalšímu projednání a rozhodnutí, nikoli je změnit a rozhodnout o předmětu řízení (byť neúplně)

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

sám. Takovým postupem upřel žalobci možnost podat odvolání proti tvrzeným pochybením a jejich novému odůvodnění.

6. Žalobce dále podrobnou argumentací dovozuje, že v kasinu umožňuje živou hru u stolů živé hry, a namítá, že celní úřad při kontrole živou hru nevyzkoušel. Skutkové závěry celního úřadu tudíž nemají oporu ve správním spisu. Rozhodnutí celního úřadu je navíc neúměrně obsáhlé, bez jakékoliv návaznosti na výrok, navíc doslova přebírá pasáže z jiného rozhodnutí celního úřadu. Celní úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích neuvedli, jaké podklady shromáždili a jakým způsobem byly tyto podklady hodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
7. Celní úřad a žalovaný nadto jednání žalobce chybně podřadili pod přestupek podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, ačkoliv jiné celní úřady podobné skutky kvalifikují jako provozování kasina v rozporu s § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, tudíž přestupek podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách. Toto odlišné právní posouzení má významný dopad do výše sankce, neboť za přestupek podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách hrozí pokuta až do výše 50 mil. Kč, oproti tomu za přestupek podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách hrozí pokuta do výše 3 mil. Kč. Žalobce však v této souvislosti zdůrazňuje, že se porušení povinnosti dle čl. IV. odst. 15 Základního povolení živé hry nedopustil.
8. Pokud žalovaný tvrdí, že u každého započítatelného stolu živé hry musí být přítomen jeden krupiér, pak toto tvrzení nemá oporu v zákoně o hazardních hrách a v základním povolení živé hry. Celní úřad se chybně zaměřil pouze na počet osob obsluhy a porovnával je s počtem stolů živé hry; jeho zjištění jsou tak pouze domněnkami. Argumentace judikaturou uvedenou v napadeném rozhodnutí není přiléhavá, neboť se týká odlišných skutkových situací, kdy se v provozovnách nacházela pouze jedna osoba na celé kasino. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že v žádném kasinu zásadně neodpovídá počet krupiérů počtu stolů živé hry po celých 24 hodin denně. Jsou to provozovatelé kasin, kteří určují, jaké stoly živé hry a kdy se pro účastníky otevřou. Žalobce upozorňuje na aktuální projekt Ministerstva financí ČR – Analýza regulace hazardních her („ARHA“), který vyhodnocuje poznatky z praxe v návaznosti na zjištěné nedostatky aktuální právní úpravy, přičemž podle žalobce se v jeho rámci zvažuje zákonné zakotvení počtu osob, jež by musely být přítomny v kasinu (např. jeden krupiér na jeden stůl živé hry, nebo nějaký poměr počtu krupiérů vůči počtu provozovaných stolů živé hry). Z toho žalobce dovozuje, že povinnost, jejíž nesplnění mu správní orgány vytýkají, aktuálně neexistuje; dovolává se přitom principů a silentio legis, enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, legální licence a in dubio pro reo.
9. Žalobce dále namítá, že jemu vytýkaná údajná pochybení nenaplnila prvek společenské škodlivosti a nebyla prokázána materiální stránka přestupků.
10. Správní orgány nesprávně aplikovaly pravidla pro určení výměry trestu ve smyslu § 37 a násl. zákona o přestupcích, nesprávně přihlédly k dřívějším přestupkům jako k přítěžující okolnosti, přestože šlo o tzv. nestejnorodou recidivu. Nadto správní orgány uvedly pouze čísla jednací rozhodnutí o uložení pokuty, výši sankce, datum právní moci a příslušné celní úřady, které tato rozhodnutí vydaly, přitom skutkové podstaty těchto přestupků byly odlišné od přestupků v nyní posuzované věci. Žalobce rovněž poukazuje na uplynutí roční lhůty ve smyslu § 13 zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o

některých přestupcích“), a rovněž na § 91a (již neúčinného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

11. Žalobce také zpochybňuje přezkoumatelnost výše sankce a způsob, jakým byly zohledněny jeho majetkové poměry. Správní orgány nevzaly v potaz situaci týkající se dopadů onemocnění COVID-19. Žalobce uvádí, že usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo dne 30.6.2021, č.j. KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, vyhlášeno moratorium na jeho majetek, které bylo následně prodlouženo až do 31.12.2021. Žalobce se nachází ve složité situaci, kdy jakýkoli výdaj pro něj představuje zásadní problém; žalobce neví o tom, jak na tom jsou ostatní subjekty ekonomicky a zda byly rovněž v podobné výši sankcionovány. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133.
12. Žalobce rovněž namítá porušení zásady legitimního očekávání a vybočení z ustálené rozhodovací praxe. Uložená pokuta se zásadně liší od pokut udělených ve všech předchozích skutkově podobných řízeních dle zákona o hazardních hrách. Správní orgány přitom zvolený postup nikterak přesvědčivě nezduvodnily.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil, případně aby sám výši sankce snížil, či od potrestání upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

14. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, setrává na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Pokud by byl jako nesprávný shledán postup správních orgánů, kdy po vydání napadeného rozhodnutí došlo k vydání usnesení, kterým bylo rozhodnuto o vyloučení přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách ze společného řízení, a posléze k vydání rozhodnutí ze dne 29.9.2023, č.j. 27688-3/2023-900000-311, sp. zn. 1516-3/2019-630000-12, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti tomuto rozhodnutí, jednalo by se nejvýše o vadu řízení, která neměla, a ani by mít nemohla, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
15. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O věci rozhodoval s ohledem na totožnost účastníků a souvislost s věcí ev. pod sp. zn. 62 Af 4/2023 přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s.
18. Žalobce předně zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí zčásti nepřezkoumatelné je. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí zdejší soud spatřuje v jeho nesrozumitelnosti, jež spočívá v částečném rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

19. Celní úřad dospěl k závěru, že žalobce se dopustil v provozovně „CASINO BONVER CLUB“ v Čížově dne 2.10.2018 celkem pěti přestupků, z toho mimo jiné přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, jehož se dopustil tím, že v době kontroly v rozporu s podmínkou stanovenou v článku IV. odst. 15 rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-22994/2018/34-24 ze dne 5.6.2018 (dále jen „Základní povolení živé hry“) nezajistil, aby byla účastníkům živé hry v provozovně vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných hracích stolech „BONVER KOLO ŠTĚSTÍ“ výrobní číslo: BNV2012-KS, BNV2013-KS, BNV2014-KS, BNV2015-KS, BNV2016-KS, a dále přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, jehož se dopustil tím, že v rozporu s podmínkou stanovenou v článku IV. odst. 13 Základního povolení živé hry v době kontroly nezajistil, aby v provozovně byl vždy k dispozici stejnopis nebo úředně ověřená kopie stejnopisu účinného povolení k umístění kasina, aby tak mohl na vyžádání toto povolení bezodkladně předložit místně příslušnému celnímu úřadu.
20. Pokud jde o Základní povolení živé hry, tak ministerstvo financí v čl. IV. odst. 13 žalobci uložilo podmínku, že provozovatel zajistí, aby v kasinu byl vždy k dispozici stejnopis nebo úředně ověřená kopie stejnopisu účinného povolení k umístění kasina a na vyžádání toto povolení bezodkladně předloží místně příslušnému celnímu úřadu, a v čl. IV. odst. 15 uložilo podmínku, že provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen.
21. Pokud jde o druhý z uvedených přestupků, tak z napadeného rozhodnutí plyne, že podle žalovaného spáchání tohoto přestupku (že žalobce nezajistil, aby v provozovně byl vždy k dispozici stejnopis nebo úředně ověřená kopie stejnopisu účinného povolení k umístění kasina, aby tak mohl na vyžádání toto povolení bezodkladně předložit místně příslušnému celnímu úřadu) nebylo žalobci dostatečně a bez pochybností prokázáno.
22. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že správní rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné, je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 As 92/2009-65, ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS, či ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006-72).
23. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

24. Podle § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.
25. Z citovaných ustanovení správního řádu jednoznačně plyne, že i v případě, kdy odvolací orgán napadené prvostupňové rozhodnutí mění, je povinen rozhodnout o celém předmětu řízení, tzn. takové rozhodnutí se musí promítnout ve výroku, který je klíčovou normativní částí rozhodnutí, která musí být v souladu s odůvodněním rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 As 92/2009-65). Zároveň platí, že nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změni rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2013, č.j. 4 As 10/2012-48); proto samotná skutečnost, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně změnil, nezpůsobuje nezákonnost takového postupu. Pokud žalobce poukazuje na překvapivost závěrů žalovaného, tak žalovaný hodnotil odlišně (a ve prospěch žalobce) pouze jeden z přestupků, kterých se měl žalobce dopustit, a to v tom směru, že nebylo dostatečně prokázáno jednání, kterým měl žalobce předmětnou skutkovou podstatu přestupku naplnit. V návaznosti na to pak žalovaný snížil sankci. V ostatních závěrech žalovaného pouze došlo k nijak překvapivé dílčí korekci závěrů celního úřadu. Námitka překvapivosti napadeného rozhodnutí tudíž není důvodná.
26. Žalovaný posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí co do všech přestupků, z jejichž spáchání byl žalobce uznán vinným (za což mu byla uložena pokuta), ale pokud jde o přestupek podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, jehož se měl žalobce dopustit tím, že nezajistil, aby v provozovně byl vždy k dispozici stejnopis nebo úředně ověřená kopie stejnopisu účinného povolení k umístění kasina, aby tak mohl na vyžádání toto povolení bezodkladně předložit místně příslušnému celnímu úřadu, žalovaný tak učinil pouze v odůvodnění svého rozhodnutí.
27. Rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí tedy spočívá v tom, že žalovaný sice v odůvodnění uvedl, že žalobce se předmětného přestupku nedopustil, nicméně tuto úvahu nikterak nepromítl do výroku svého rozhodnutí. Tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, což je důvodem, pro který nemůže napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu obstát.
28. Odkazoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě na usnesení celního úřadu ze dne 15.8.2023, č.j. 138232-7/2023-630000-12 (o němž žalovaný dne 29.9.2023 rozhodl tak, že jej zruší a „řízení v rozsahu tohoto zrušení zastavil“), tak tu zdejší soud souhlasí se žalobcem, že takovým postupem (dodatečným vyloučením přestupku, o němž žalovaný opomenul rozhodnout napadeným rozhodnutím k samostatnému projednání) zhojit vadu napadeného rozhodnutí nelze. Existence těchto rozhodnutí správních orgánů (ze dne 15.8.2023 a 29.9.2023) tak nemůže mít vliv ani na soudní přezkum napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. Pokud jde dále o námitku nesprávné kvalifikace jednání spočívajícího v nezajištění podmínek živé hry coby přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, i tu musí dát zdejší soud žalobci za pravdu.

30. Z rozhodnutí prvního stupně (a obsahu správního spisu) plyne, že dne 2.10.2018 provedl celní úřad u žalobce kontrolu zaměřenou mimo jiné na dodržování podmínek stanovených v Základním povolení živé hry. V provozovně byla přítomna paní H. P., zaměstnankyně žalobce (s pověřením jednat s orgány státního dozoru). Ze Záznamu o podaném vysvětlení č.j. 81941/2018-630000-61 vyplynulo, že paní P. na dotaz vedoucího kontrolní skupiny uvedla, že se v provozovně nenacházejí krupiéri obsluhující stoly živé hry. Jedinou osobou, která je proškolená k obsluze kasina a zároveň i k obsluze stolů živé hry, je ona sama. Dne 24.7.2019 pak v rámci své svědecké výpovědi uvedla, že barman zajišťoval bar a obsluhu hráčů, krupier technických zařízení zajišťoval výplaty výher a zůstatků z automatů, provozní zajišťovali výběry peněz z automatů. Více osob chod provozovny nezajišťovalo; živé hry zajišťovaly osoby na telefonu (krupiéri na telefonu). Dále uvedla, že obsluha živé hry by byla vždy prioritně zajištěna přítomným personálem, neboť každá osoba personálu je oprávněna řídit živou hru jako krupier a mezi tím by byl kontaktován krupier živé hry čekající na telefonu. Na jedné směně se nacházeli vždy dva proškolení zaměstnanci. Za působení paní P. se v provozovně živá hra nehrála. Podle paní P. by byly činnosti v případě, že by někdo chtěl hrát živou hru, následující: registrace hráče, zakoupení žetonů, mezi tím kontaktování krupiéra živé hry, následně by někdo z personálu zastoupil krupiéra živé hry, s nímž by se mohl vyměnit, až by dorazil. Pokud by se hráč zdržel na baru, tak by obsluha živé hry stihla přijet před jejím zahájením. Pokud jde o úkony hráče na „kole štěstí“, tak paní P. si vybavila pouze, že hráč si vsadí. Postupy pro případ, kdy bude v herně více hráčů živé hry, kteří budou chtít hrát zároveň, ale každý na svém „kole štěstí“, paní P. neuvedla. Pouze uvedla, že pokud ví, tak je možné, aby na jednom „kole štěstí“ hrálo více hráčů současně. Pokud by bylo potřeba více krupierů, volala by se paní S., případně provozní z Rantířova.
31. Žalobce posléze ve správním řízení doložil pracovní smlouvy jiných osob, kterými se celní úřad rovněž zabýval (šlo o pracovní smlouvy s panem P. a K., kteří však uvedli, že práci krupiéra nevykonávali, a dále o smlouvy platné od 2.10.2018 uzavřené s paní N. a Š.). Ostatní pracovní smlouvy byly pozdějšího data (str. 9 napadeného rozhodnutí).
32. Zdejší soud k tomu zdůrazňuje, že podstatné je, že dle výroku rozhodnutí celního úřadu (i žalovaného) se měl žalobce předmětného přestupku dopustit dne 2.10.2018; podstatný je tedy skutkový stav v provozovně žalobce zachycený ke dni kontroly dne 2.10.2018. S ohledem na uvedené jsou hypotetické závěry celního úřadu k tomu, kolik by se na základě dodatečně doložených pracovních smluv mohlo teoreticky v provozovně nacházet krupierů k obsluze živé hry, nadbytečné a pro skutkové závěry týkající se dne 2.10.2018 irelevantní.
33. Pokud jde o počet stolů živé hry, žalobce provozoval v herním prostoru 5 stolů živé hry a 45 stolů technické hry (str. 36 rozhodnutí). Z nijak nezpochybněných skutkových zjištění plyne, že se při kontrole v provozovně nacházela paní P. Dále se na str. 9 rozhodnutí celního úřadu uvádí, že v provozovně se nacházely dvě osoby, z toho jedna paní P. (to odpovídá i obsahu úředního záznamu o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání shrnujícího průběh kontroly). Proto ob stojí závěr celního úřadu uvedený na str. 40 jeho rozhodnutí, že s ohledem na činnosti krupiéra v souvislosti s provozem živé hry BONWER KOLO ŠTĚSTÍ se nelze domnívat, že jeden či dva krupiéri mohou zajistit souběžnou obsluhu u všech pěti započítatelných stolů živé hry tohoto typu. Dále celní úřad citoval pasáže z rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj č.j. 94741-11/2020-610000-12 (ve správním spisu založeno jako příloha úředního záznamu č.j. 113289-2/2021-630000-12

ze dne 4.8.2021) k tomu, jaké činnosti krupiér v souvislosti s živou hrou BONWER KOLO ŠTĚSTÍ realizuje. Zdejší soud zdůrazňuje, že o tom, že v provozovně bylo umístěno pět stolů živé hry BONWER KOLO ŠTĚSTÍ, není pochyb. Žalobce to nezpochybňuje, a proto skutečnost, že celní úřad převzal podrobný popis této živé hry z jiného správního rozhodnutí, nemá vliv na správnost jeho závěru o nedodržení požadavku na bezodkladné umožnění současné hry na započítatelných hracích stolech BONWER KOLO ŠTĚSTÍ dne 2.10.2018. Způsob hry BONWER KOLO ŠTĚSTÍ je v rozhodnutí celního úřadu popsán dostatečně (str. 40 a 41 celního úřadu), byť je přebrán z rozhodnutí jiného celního úřadu (průběhu hry BONWER KOLO ŠTĚSTÍ se zdejší soud věnoval i v rozsudku ve věci sp. zn. 62 Af 4/2023). Hodnocení celního úřadu ob stojí již z prostého porovnání počtu stolů této živé hry a toho, že se v provozovně žalobce nacházely pouze dvě osoby (z toho jedna paní P.).

34. K podstatě požadavků na zajištění živé hry je třeba zdůraznit, že žalobce v předmětné provozovně provozuje kasino, nikoli hernu, tudíž na něj dopadají další zákonné povinnosti provozovatele hazardních her, aby takovým způsobem mohl podnikat (s výhodami provozovatele kasin). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kasino ve smyslu § 68 zákona o hazardních hrách poskytuje svému provozovateli (oproti běžným hernám) finanční i konkurenční výhody, mezi které patří mj. např. výhodnější provozní doba, vyšší limity maximální sázky a výhry u technické hry. Tyto výhody jsou nicméně kompenzovány povinnostmi, na jejichž splnění je třeba trvat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37).
35. Výkladem § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2020, č.j. 6 As 196/2020 32, ze dne 3.3.2023, č.j. 1 As 113/2022 39, ze dne 1.2.2023, č.j. 7 As 291/2022 40, ze dne 11.4.2023, č.j. 3 As 367/2020 36). Podle Nejvyššího správního soudu ačkoliv § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách výslovně neobsahuje pravidlo „jeden stůl živé hry, jeden krupiér“, účel živé hry vyžaduje, aby měl každý stůl živé hry svého krupiéra po celou provozní dobu kasina. *„Uvedený účel koresponduje i úmyslu zákonodárce, jehož cílem bylo snížit dostupnost (všudypřítomnost) hazardních her a koncentrovat hráče do větších provozoven splňujících řadu podmínek... cílem předmětného ustanovení zákona o hazardních hrách bylo zabránění vzniku tzv. kvazikasin ...Vzhledem k existenci tří započítatelných stolů živé hry v kasinu stěžovatelky nemohla postačovat přítomnost pouze dvou zaměstnanců ... popsáný výklad § 68 odst. 4 zákona aproboval i Ústavní soud (který usneseními ze dne 20. 11. 2020, sp. zn. II. ÚS 2990/20, a ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 1013/23, odmítl ústavní stížnosti směřující proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020 32, a ze dne 1. 2. 2023, č. j. 7 As 291/2022 40). V usnesení ze dne 20. 11. 2020, sp. zn. II. ÚS 2990/20, konstatoval, že neshledal „žádné extrémní vybočení z výkladových pravidel s ústavní relevancí“, a v usnesení ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 1013/23, nepřisvědčil námitce, že z § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách nevyplývá pravidlo „jeden stůl živé hry, jeden krupiér“. Správní soudy podle něj naopak ústavně konformním způsobem odůvodnily, proč jde o nezbytnou podmínku řádného umožnění živé hry současně na nabízených hracích stolech... Z uvedených důvodů proto nelze shledat případná ani tvrzení stěžovatelky, že výklad zaujatý správními orgány a krajským soudem je výkladem nepřijatelným, porušujícím zásady ústavního pořádku (zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, a zásada a silentio legis).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37). Citované závěry tak představují zcela dostatečnou odpověď na argumentaci žalobce týkající se zajištění živé hry* Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

v kasinu, zdejší soud s nimi souhlasí, neshledává důvod se od nich odchýlit ani v této věci a plně na ně odkazuje (dalšími úvahami by zdejší soud již jen opakoval v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu mnohokrát řečené).

36. Zdejší soud zároveň přisvědčuje žalobci, že rozhodnutí prvního stupně je pro svoji obsáhlost, roztržitost a nepřehlednost již na samé hranici přezkoumatelnosti. Skutková zjištění (týkající se přestupku, k němuž směřují žalobní body), pokud jde o kontrolu ze dne 2.10.2018, stejně jako jejich hodnocení, jsou z něj však stále ještě patrná, a v tomto směru ve spojení s úvahami žalovaného ob stojí v tom směru, že žalobce dne 2.10.2018 nebyl schopen zajistit živou hru na pěti stolech živé hry. S ohledem na počet osob v provozovně a počet stolů živé hry (dva ku pěti) nebylo ve světle citovaných judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu potřeba, aby kontrolní pracovníci provedli i zkoušku živé hry, jak namítá žalobce, neboť již prostou logickou úvahou nelze dospět k jinému závěru, než že dvě osoby objektivně fyzicky nejsou schopny zajistit plynulou a současnou hru u pěti živých stolů (tedy hrát zároveň s pěti hráči živou hru BONWER KOLO ŠTĚSTÍ).
37. Právě popsané vytýkané jednání žalobce však bylo správními orgány nesprávně kvalifikováno jako přestupek podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách.
38. Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
39. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleném herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.
40. Podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách.
41. Podle § 68 odst. zákona o hazardních hrách se kasinem rozumí samostatný, stavebně oddělený prostor, ve kterém je provozována živá hra jako hlavní činnost.
42. Podle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách v kasinu musí být umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu kasina.
43. Podle § 57 odst. 1 a 2 zákona o hazardních hrách při živé hře sázející hrají proti krupiérovi, nebo jeden proti druhému u hracích stolů, aniž by byl předem určen počet sázejících a výše sázky do jedné hry. Živou hrou se rozumí zejména ruleta, karetní hra, a to i provozovaná formou turnaje, a hra v kostky.
44. V rozhodnutích trestního charakteru, kterými jsou i rozhodnutí o přestupcích, je vždy nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postihován, a zjištěné jednání je třeba bez pochybností podřadit pod správnou skutkovou podstatu (tedy jednání musí naplnit jednotlivé typové znaky uvedené ve skutkové podstatě), od čehož se pak rovněž odvíjí úvahy o výši trestu. Pakliže je žalobci kladeno za vinu, že nesplnil povinnost, aby účastníkům živé hry v kasinu byla vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných hracích stolech, jedná se

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

o povinnost, která je takto konkrétně stanovena v § 68 zákona o hazardních hrách, jehož porušení představuje přestupek ve smyslu § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, který je trestán i jinou sazbou pokuty než přestupek spočívající v provozu hazardní hry v rozporu s podmínkami dle základního povolení. Na uvedené nemůže mít vliv, že Základní povolení živé hry žalobce doslova tuto zákonnou povinnost do svého textu převzalo. Takto je ostatně dané protiprávní jednání kvalifikováno jak judikaturou správních soudů, tak i žalovaným (kupř. právě ve věci zdejšího soudu ev. pod sp. zn. 62 Af 4/2023). Nesprávná právní kvalifikace zjištěného protiprávního jednání žalobce má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které i z toho důvodu nemůže v rámci soudního přezkru obstát.

45. Žalovaný rovněž pochybil ve způsobu, jakým své úvahy o vině žalobce promítl do posouzení trestu, tedy do výše pokuty, kterou žalovaný snížil z 220 000 Kč na 200 000 Kč (str. 20 napadeného rozhodnutí).
46. Podle § 37 písm. a) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku. Podle § 38 přestupkového zákona je povaha a závažnost přestupku dána zejména a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, b) významem a rozsahem následku přestupku, c) způsobem spáchání přestupku a okolnostmi spáchání přestupku.
47. Výše pokuty totiž byla stanovena celním úřadem se zohledněním míry závažnosti a okolností spáchání všech přestupků a v souladu se zásadou absorbce byla určena v rámci zákonného rozpětí těch nejprísněji trestných přestupků, v tomto případě přestupků podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, a na tento nejprísněji trestný přestupek odkázal ve své úvaze o trestu i žalovaný a zdůraznil použití zásad absorbce. Právě tohoto přestupku (body 1. a 2. výroku rozhodnutí prvního stupně) se však žalobce nedopustil (resp. o jednom z nich to tvrdí žalovaný pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Protože jde o oblast správního trestání, kdy se při určení intenzity postihu pachatele hodnotí zejména povaha a závažnost jednotlivých přestupků, která je mimo jiné co do jejich společenské nebezpečnosti vyjádřena v zákonem stanovené výši sazby, tak úvaha a výrok žalovaného o výši pokuty nemůže za těchto okolností obstát. Žalovaný se stále pohyboval v rámci zákonného rozpětí sankce za přestupek podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, za nějž lze uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč, zatímco za přestupek podle § 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách lze uložit pokutu do výše 3 000 000 Kč. Jde tedy z hlediska obecné typové společenské nebezpečnosti o přestupek méně závažný, než přestupek podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách.
48. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13.8.2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9.3.2004).
49. Za situace, kdy žalovaný pochybil tak, jak bylo uvedeno výše, se zdejší soud již více nemohl zabývat přezkumem výše sankce (včetně námitky týkající se zohlednění majetkových poměrů žalobce). Přezkoumat výši sankce bude možné až poté, co dojde ke správné Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

kvalifikaci protiprávního jednání žalobce, a poté, co bude rozhodnuto o přestupku ve smyslu bodu 2. výroku celního úřadu; takový postup se teprve poté promítne v úvahách o výši pokuty.

50. To však zdejšímu soudu nebrání se v obecné rovině vyjádřit k některým argumentům žalobce. Pokud jde o namítanou absenci materiálního znaku přestupků na úseku hazardních her, tak v obecné rovině lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. „*Jak přitom zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu, hazardní hry mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale i jejich center, jakož i center menších obcí, a to se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami. Představují tak ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obcích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, jehož obecná východiska jsou zcela jistě aplikovatelná i na posuzování nebezpečnosti daného jednání). Přísná regulace hazardu vyplývá z legitimního důvodu ochrany ústavně chráněných hodnot, jako jsou ochrana zdraví, zejména duševního, vytváření překážek pro vznik patologické závislosti na hraní těchto her (tzv. gamblerství), ochrana rodiny, jejího majetku, ochrana dětí a mládeže atd. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15)... Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné na tomto místě dlouze opakovat obecně známou skutečnost, že provozování hazardních her s sebou nese riziko psychologické závislosti na těchto hrách a ohrožuje majetek a zdraví hráče a jeho rodiny. Je tomu tak tím spíše, pokud jsou hazardní hry provozovány nelegálně.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37). Bylo-li prokázáno jednání naplňující objektivní stránku přestupků podle zákona o hazardních hrách, pak argument chybějící společenské škodlivosti nemůže obstát (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28). Až v případech, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nemusí dosahovat minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné se materiální stránkou přestupku zabývat; půjde tedy o zcela výjimečné (hraniční) případy. Čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012-23); o takové případy však principiálně nejde v případě ohrožovacích deliktů, kdy zákonodárce sankcionuje samotné ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by musel být tento zájem skutečně porušen (zákonodárce sankcionuje již samotné způsobení konkrétního rizika, které označuje za společensky škodlivé).
51. Zdejší soud k věci dále poznamenává, že pokud jde odkaz žalobce na § 13 zákona o některých přestupcích, podle něhož je přestupek podle § 5, 7 a 8, s výjimkou přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d), spáchán opakovaně, jestliže od nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, do jeho spáchání neuplynulo 12 měsíců, tak argumentuje-li žalobce uvedenou dvanáctiměsíční dobou, pak tuto lhůtu při výkladu § 40 písm. c) zákona o přestupcích aplikovat nelze. Ustanovení § 13 zákona o některých přestupcích konkretizuje přestupky upravené v § 5, § 7 a § 8 zákona o některých přestupcích, ke kterým se dané ustanovení vztahuje; nyní posuzované jednání pod tyto přestupky nespadá (stejně tak v době spáchání přestupku již nebyl účinný ani zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, na který žalobce rovněž odkazuje). Jinými slovy, pokud zákon Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

o přestupcích nestanoví dvanáctiměsíční lhůtu pro zahlázení potrestání a stanoví ji pouze zákon o některých přestupcích, nemůže se žalobce této lhůty dovolávat. Jak také plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2021, č.j. 2 As 155/2020-25, „byť judikatura dovodila možnost analogického využití institutu zahlázení odsouzení v řízení o přestupcích, neznamená to však, že nelze dřívější (zahlázená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 - 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlázená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu.“.

52. Za tohoto stavu zdejší soud podle 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zčásti jako nezákonné a zčásti jako nepřezkoumatelné zrušil. Věc pak vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

53. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto na náhradu nákladů řízení právo nemá. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobci vznikly náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč společně s náklady právního zastoupení za úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání žaloby a společně s režijními paušály po 300 Kč, včetně částky odpovídající 21 % DPH, vše podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), celkem tedy 11 228 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

David Raus v.r.
předseda senátu